

Arrest

**nr. 344 839 van 15 april 2026
in de zaak RvV X / IX**

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROELS
Graanmarkt 17
9300 AALST**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 23 december 2024 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 4 december 2024 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 maart 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 april 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. ROELS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat S. VAN ROMPAEY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 4 december 2024 neemt de verwerende partij de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Diezelfde dag wordt aan verzoekster een inreisverbod opgelegd voor de duur van twee jaar. Dit is de bestreden beslissing, die is gemotiveerd als volgt:

“Betrokkene werd gehoord door de politie van PZ Gent op 4/12/2024 en in deze beslissing werd rekening gehouden met haar verklaringen.

Aan de Mevrouw, die verklaart te heten:

Naam : S.M.

voornaam : M.

geboortedatum : X

geboorteplaats : B.C.

nationaliteit : Colombia

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 4/12/2024 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan

Om de volgende reden gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van 2 jaar:

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om zonder de daartoe vereiste machtiging te werken. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole en op de bescherming van de economische en sociale belangen, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11."

Het beroep dat verzoekster indiende tegen de onder punt 1.1 vermelde beslissing werd door de Raad verworpen bij arrest nr. 344 031 van 31 maart 2026.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het eerste middel is afgeleid uit "schending van de motiveringsplicht" en luidt als volgt:

"Aangezien er ten eerste schending is van de motiveringsplicht, meer bepaald van de artikelen 2 en 3 van de uitdrukkelijke motiveringswet van 29 juli 1991, alsmede het artikel 62 van de wet van 15 december 1980.

Daarnaast is er schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Dat verzoeker via huidig middel zowel de schending van de materiële als van de formele motiveringsplicht inroept.

Aangezien de eerste bestreden beslissing de artikelen 62 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schendt ingevolge de manifest ontoereikende motivering in feite en in rechte.

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet schrijft voor dat de administratieve beslissingen met redenen dienen omkleed te zijn.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten gronde liggen moet vermelden, bovendien moet de motivering afdoende zijn.

Dat gelet op de geschetste feitelijke en procedurele omstandigheden de bestreden beslissing onvoldoende wordt gemotiveerd.

Dat verzoeker integraal verwijst naar hetgeen uiteen werd gezet onder I. FEITEN en de inhoud hiervan onder dit eerste middel als hernomen dient te worden beschouwd.

2.

De overheid baseert zich in haar oordeel om verzoeker een inreisverbod van twee jaar op te leggen op de volgende elementen:

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om zonder de daartoe vereiste machtiging te werken.

Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole en op de bescherming van de economische en sociale belangen, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel.

Verzoeker betwist dat zij aan het werken was.

Verzoeker betwist alleszins dat hieruit haar persoonlijke gedragingen, houdingen of gedrag afgeleid kunnen worden die gekenmerkt kunnen worden als zijnde een reëel, actueel en voldoende ernstige bedreiging voor de economische en sociale belangen van de maatschappij.

De Belgische Staat heeft geen grondig en nauwgezet onderzoek gevoerd naar de houding van verzoeker.

Het huidige gedrag van verzoeker werd door de bevoegde ambtenaar niet correct nagegaan, noch correct in rekening gebracht.

Er is niet in concreto onderzocht of er een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging aanwezig is in het gedrag van verzoeker voor de economische en sociale belangen van de maatschappij, wat niet het geval is.

De bestreden beslissing is om die redenen niet afdoende gemotiveerd en dient vernietigd te worden.

*

Het eerste middel is gegrond.”

2.2. Het tweede middel is gestoeld op de schending van het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel en luidt als volgt:

“Aangezien er ten tweede schending is van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, in samenhang met artikel 13 EVRM.

Dat verzoeker integraal verwijst naar hetgeen uiteen werd gezet onder 1. FEITEN EN VOORGAANDEN én naar hetgeen werd uiteengezet onder het eerste middel, en de inhoud hiervan onder dit middel als hernomen dient te worden beschouwd.

De bestreden beslissing is strijdig met de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Door het nemen van de bestreden beslissing maakt de Belgische staat een inbreuk op de elementaire beginselen van behoorlijk bestuur, o.m. van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

De door verzoeker ingeroepen zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (R.v.St., nr. 107.624, 11 juni 2002; zie Arrest RVV nr. 15.753 van 10 september 2008 in de zaak RvV XII).

Aangezien het zorgvuldigheidsbeginsel aan de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; zie arrest RVV nr. 21.834 van 23 januari 2010 in de zaak RvV X / II).

Aangezien in casu op basis van de bestreden beslissing de overheid kennelijk haar discretionaire bevoegdheid heeft overschreden.

Dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is en derhalve tevens het redelijkheidsbeginsel schendt.

2.

Een inreisverbod is op te leggen in het geval er sprake zou zijn van een gevaar voor de openbare orde én een afwezigheid van humanitaire redenen.

In casu wordt er een inreisverbod van 2 jaar opgelegd.

Verweerder baseert zich in zijn oordeel geenszins op een schending van de openbare orde.

Gelet op het belang van de immigratiecontrole meent de overheid dat een inreisverbod van 2 jaar toch proportioneel is.

De Belgische Staat kan zich, om te oordelen dat een inreisverbod van 2 jaar gepast is, geenszins voorbijgaan aan de openbare orde.

De overheid handelt ondoordacht en te snel aangezien er geen sprake is van een schending van de openbare orde.

Bovendien heeft verweerder de afwezigheid van humanitaire redenen om de bestreden beslissing te kunnen opleggen niet, minstens onvoldoende onderzocht.

Verzoeker heeft een liefdesrelatie.

Dit kan gemakkelijk vastgesteld worden na een gedegen gesprek met verzoeker.

Dit is klaarblijkelijk niet gebeurd.

Uit de samenlezing van hetgeen voorafgaat, dient men te concluderen dat de overheid overhaast, onnodig en ondoordacht is tewerk gegaan.

Nergens wordt aannemelijk gemaakt waarom een inreisverbod van 2 jaar te verantwoorden is in deze casus.

Het tweede middel is gegrond."

2.3. De beide middelen worden samen beoordeeld.

Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende omtrent het inreisverbod:

"§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

(...)"

Uit deze bepaling blijkt dat verzoekster niet kan worden gevolgd waar zij betoogt dat een inreisverbod alleen zou kunnen worden opgelegd wanneer er sprake is van een gevaar voor de openbare orde én een afwezigheid van humanitaire redenen.

Het inreisverbod wordt aan verzoekster opgelegd met toepassing van artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet, omdat haar geen termijn werd toegestaan voor vrijwillig vertrek bij het nemen van de bijlage 13septies, die inmiddels definitief in het rechtsverkeer is.

Luidens artikel 74/11, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet wordt de duur van het inreisverbod vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

In de bestreden beslissing wordt ter zake onder meer gewezen op het feit dat verzoekster niet heeft getwijfeld om zonder de daartoe vereiste machtiging te werken.

Verzoekster viseert dit motief en betwist dat zij aan het werken was.

In het administratief rapport “illegaal verblijf” van 4 december 2024 dat zich in het administratief dossier bevindt wordt het volgende gesteld

*“Onder mandaat van de onderzoeksrechter werd er een huiszoeking uitgevoerd in het kader van een gerechtelijk onderzoek met PV *. Betrokkene verblijft in het ontuchthuis en werkt er als prostituee en adverteert zich via redlights.*

Werd betrokkene op heterdaad betrapt: ja;”

Uit het “Formulier ter bevestiging van het horen van de vreemdeling” dat zich eveneens in het administratief dossier bevindt blijkt dat verzoekster na de interceptie werd gehoord, dat zij haar verklaringen aflegde in de Spaanse taal en dat zij daarbij verklaarde dat zij aanvankelijk als toerist naar België was gekomen maar dat zij sedert 2 à 3 weken aan het werk was als prostituee.

In het licht van deze vaststellingen kan verzoekster bezwaarlijk betwisten dat zij aan het werken was. Het motief dat zij niet heeft getwijfeld om zonder de daartoe vereiste machtiging te werken blijft derhalve onverminderd overeind.

Verzoekster betwist verder dat hieruit zou kunnen worden afgeleid dat haar persoonlijke gedragingen, kunnen worden beschouwd als zijnde een reële, actueel en voldoende ernstige bedreiging voor de economische en sociale belangen van de maatschappij, en stelt dat dit niet in concreto werd onderzocht. Zij toont evenwel niet aan dat het kennelijk onredelijk of onzorgvuldig zou zijn van de verwerende partij om de vaststelling dat zij heeft gewerkt zonder de daartoe vereiste machtiging te betrekken bij het bepalen van de duur van het inreisverbod als specifieke omstandigheid en ter bescherming van de economische en sociale belangen. Evenmin maakt zij aannemelijk dat hierover niet afdoende werd gemotiveerd.

Verzoekster betoogt vervolgens dat de verwerende partij de afwezigheid van humanitaire redenen niet of minstens onvoldoende heeft onderzocht. Zij stelt dat zij een liefdesrelatie heeft, en dat dit gemakkelijk kan worden vastgesteld na een gedegen gesprek, hetgeen niet is gebeurd.

De Raad wijst erop dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster voorafgaand aan het opleggen van het inreisverbod werd gehoord door de politie van de PZ Gent. Zij brengt geen concrete argumenten aan waaruit blijkt dat zij niet op “gedegen” wijze zou zijn gehoord. Uit het “formulier ter bevestiging van het horen van de vreemdeling” blijkt dat haar uitdrukkelijk werd gevraagd of zij een partner heeft met wie zij een duurzame relatie heeft in België, en zo ja, wie, en dat zij daarop heeft geantwoord: “neen”. Ook in het kader van de andere vragen die haar werden gesteld heeft verzoekster op geen enkele manier gealludeerd op de relatie waarop zij zich thans beroept. Verzoekster toont dan ook niet aan dat in de bestreden beslissing ten onrechte wordt gesteld dat zij niet heeft verklaard een gezinsleven te hebben in België en dat een schending van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk wordt gemaakt. Overigens moet worden vastgesteld dat verzoekster ook in het kader van haar verzoekschrift wel beweert, maar op geen enkele manier aantoont dat zij een liefdesrelatie onderhoudt op Belgisch grondgebied.

2.4. Een onzorgvuldig onderzoek blijkt niet, net zomin als een kennelijk onredelijk handelen of een gebrekkige of onvoldoende motivering op zichzelf of samengelezen met artikel 13 van het EVRM. De beide middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien april tweeduizend zesentwintig door:

A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS